

Arrest

nr. 223 582 van 3 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.-J. DE BLOCK, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, komende van Caïro met vlucht MS 725 op 21 april 2019 met zijn paspoort met een visum type D, wordt de toegang tot het Belgisch grondgebied geweigerd, omdat hij niet in het bezit is van zijn reisdocument. Op 21 april 2019 diende hij aan de grens een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 4 juni 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 5 juni 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 21/04/2019
Overdracht CGVS: 02/05/2019*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier.

U werd op 13/05/2019, van 09u00 tot 18u43 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord via een systeem van teleconferentie, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat Meester Van Eetvelde stond u bij tijdens het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U bent geboren op 3 februari 1987 in Khan Younis. U bent van Palestijnse origine en bent als Palestina-vluchteling ingeschreven bij de UNRWA. U bent soennitisch moslim van religie. U woonde heel uw leven in Rafah. Uw moeder leeft nog. Uw vader overleed. U heeft drie broers en zussen die allen in Gaza verblijven. Een andere broer overleed in 2001. Op 15 maart 2014 trouwde u met uw echtgenote N. A. H. A. D. en u kreeg met haar vier kinderen.

In 2005 studeerde u af aan het middelbaar onderwijs. U reisde toen kort naar Polen in een poging daar verder te studeren, maar dit lukte niet en u keerde terug naar de Gazastrook. U volgde hogere studies en in 2017 behaalde u een master als bouwkundig ingenieur. Hierna werkte u bij een aannemersbedrijf, vervolgens in een ingenieurskantoor en daarna, vanwege gebrek aan werk door de economische toestand in Gaza, als taxichauffeur. Dit deed u tot uw vertrek.

Sinds jaren was u actief in een beweging die jobs voor jonge afgestudeerden eiste. Dit was vooral binnen het 'comité voor de verdediging van de afgestudeerden'. U ventileerde uw meningen hierover op facebook, u deed mee aan betogingen en u sprak over de kwestie met klanten in uw taxi. Op 10 juli 2018 werd u per telefoon gezegd zich de volgende dag te melden bij de politie. Daar werd u ondervraagd over uw activiteiten. Uiteindelijk kon u beschikken nadat u een belofte tekende waarin stond dat u niet meer aan dergelijke activiteiten zou deelnemen. Indien u dat toch deed riskeerde u een boete van ILS 10.000 en een gevangenisstraf van 18 maanden. Na deze ondervraging minderde u uw activiteiten: u nam niet meer deel aan betogingen en postte niet meer in het openbaar op facebook. Wel postte u nog in besloten groepen op facebook of whatsapp en u sprak er nog over in uw taxi.

U zocht te doctoreren. In september 2018 overtuigde u een prof van de Universiteit Antwerpen (UA) en in november 2018 had u een akkoord van de universiteit dat u daar kon gaan doctoreren. Op 16 januari 2019 gaf u vingerafdrukken in het kader van uw aanvraag van een Belgisch visum.

Op 28 januari 2019 werd u bij u thuis opgepakt door de veiligheidsdiensten. U werd geslagen en ondervraagd over uw activiteiten. Bleek dat een informant in uw taxi een opname had gemaakt terwijl u sprak over de noodzaak om in actie te komen voor jobs, waarbij u verwees naar de betogingen die op dat moment aan de gang waren in Soedan. Op 3 februari 2019 werd u overgebracht naar een gevangenis en daar kon u uw familie contacteren. Op 5 maart 2019 werd u samen met alle andere gevangenen tijdelijk vrijgelaten. Er werd op dat moment namelijk gebombardeerd door Israël en men vreesde dat het gebouw een doelwit zou kunnen zijn. U dook onder bij een vriend in Gaza-stad en regelde uw vertrek uit de Gazastrook. Op 21 maart 2019 was uw paspoort met uw Belgisch studentenvisum in orde en op 18 april 2019 verliet u de Gazastrook. Een smokkelaar hielp u de grens over zonder door de Hamas-veiligheidsdiensten te worden gecontroleerd. Vervolgens werd u van de grens overgebracht naar Cairo en daar nam u op 21 april 2019 het vliegtuig naar België. Bij aankomst op het Belgisch grondgebied vernietigde u uw paspoort en vervolgens diende u aan de grens een verzoek in om internationale bescherming.

Na uw vrijlating uit de gevangenis zijn mensen van de Hamas-veiligheidsdiensten u nog drie keer bij u thuis zoeken.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: kopieën van enkele pagina's van uw paspoort, een kopie van uw reservering van Egyptair, een kopie van uw diploma van het middelbaar onderwijs, documenten aangaande uw studies, het wetenschappelijk onderzoek waar u aan meewerkte, en uw doctoraat bij de universiteit Antwerpen, de geboorteaktes van uw echtgenote en uw vier kinderen, een medisch attest aangaande een litteken, een kopie van een afgiftebewijs dat u kreeg in het kader van uw vasthouding in Gaza, kopieën van twee oproepingen, uw huwelijksakte, uw identiteitskaart en uw UNRWAKaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U werd op 13 mei 2019 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u waarschijnlijk te kwader trouw een identiteits- of reisdocument hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast op de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (zie verslag persoonlijk onderhoud dd. 13/05/2019, p. 3, 18 en zie de voorgelegde kopieën van uw paspoort, uw Palestijnse identiteitskaart en uw UNRWA-kaart in het administratief dossier). Er dient dus onderzocht te of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of

om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

U vermeldde dat u vanwege uw activiteiten met het 'comité voor de verdediging van de afgestudeerden' risico loopt schade te worden berokkend door de Hamas-veiligheidsdiensten in de Gazastrook. Uw relaas hierover kan echter niet overtuigen om de volgende redenen:

Vooreerst dient een zeer belangrijke caveat geplaatst te worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen:

U vertelde dat u naar België ben gereisd op legale wijze in bezit van uw eigen paspoort waarin u een Belgisch visum had staan. Dit paspoort hebt u echter zelf bewust vernield bij aankomst in de luchthaven om het te weerhouden van de Belgische autoriteiten (zie CGVS, p. 15, 16). Dit gedrag duidt op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u, die beweert te vrezen voor uw leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die uw verklaringen kunnen staven, verscheurt. U hield voor dat u dat deed om te verhinderen dat u kon worden teruggestuurd (zie CGVS, p. 16). Deze verklaring is echter weinig geloofwaardig. U gaf immers evenzeer aan dat u erop vertrouwde dat de Belgische autoriteiten uw nood aan bescherming zouden onderzoeken (zie CGVS, p. 15), waaruit logischerwijs volgt dat u erop vertrouwde dat u niet zou worden teruggestuurd indien werd geoordeeld dat, zoals u stelt, uw leven in gevaar is. Uw gedrag doet met andere woorden vermoeden dat u wilde beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vluchtmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

In dat licht dient zeer kritisch gekeken te worden naar het verloop van uw vluchtrelaas, waarin toch enkele uitermate vergaande toevalligheden zitten: Zo zou het zeer opmerkelijk zijn dat u in november 2018 het akkoord van de Universiteit Antwerpen krijgt om daar te doctoreren, dat u op 16 januari 2019 de laatste stappen zet in de aanvraag van uw Belgisch visum (zie CGVS, p. 12), en dat u dan vervolgens een kleine twee weken later plots in zeer ernstige en acute problemen belandt wanneer u wordt opgepakt, ondervraagd en mishandeld (zie CGVS, p. 12-14). Volgens uw relaas zou u dus gedwongen zijn geweest de Gazastrook te verlaten precies op het moment dat u een legale en praktische manier had om dat te doen. Ook zou het zeer opmerkelijk zijn dat men u op 5 maart 2019 vrijliet (zie CGVS, p. 14), op tijd zodat u in persoon uw paspoort met visum kon gaan ophalen wanneer dat klaar was (zie CGVS, p. 14). Uiteraard is niets van het voorgaande an sich absoluut onmogelijk, maar gezien de zeer vergaande mate van toevalligheid in combinatie met uw geschade geloofwaardigheid, kan men niet anders dan serieuze vraagtekens plaatsen bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Aansluitend moet nog even worden ingegaan op uw precieze vertrekdatum in verhouding met uw beweerde problemen.

U stelt dat, indien u geen problemen zou hebben gehad, u zou zijn vertrokken drie of vier dagen nadat u uw visum in handen had op 21 maart 2019 (zie CGVS, p. 17). Uiteindelijk verliet u de Gazastrook echter pas op 18 april 2019.

Dat u pas dan vertrok hoeft echter helemaal niet in verband te staan met uw beweerde problemen. Uw visum was geldig tot 21 maart 2020 (zie de voorgelegde documenten in het administratief dossier) zodat u comfortabel de tijd had om uw vertrek te regelen. Enkele weken daarvoor nemen lijkt geen overbodige luxe in acht genomen al wat moet gebeuren: inpakken, ongetwijfeld laatste inkopen doen, afscheid nemen, de grensovergang regelen hetgeen niet altijd eenvoudig is (zie CGVS p. 17). Pas vertrekken op 18 april lijkt dan normaal en hoeft helemaal niet verbonden te worden aan uw beweerde problemen.

Het bovenstaande in acht genomen moet men er rekening mee houden dat de toevallige samenloop van uw problemen met het verkrijgen van een Belgisch visum, geen toeval is, maar dat u uw vluchtrelaas verzon nadat uw visum in orde was, met het oog op een permanent verblijf in België.

Nu moet worden ingegaan op de initiële aanleiding van uw beweerde problemen: uw activisme binnen de beweging van afgestudeerden zonder job.

Dat u daarin actief was kan allerm minst als bewezen worden gezien. U kan er immers geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs van voorleggen: u zou op facebook actief zijn geweest, maar uw pagina werd gesaboteerd stelt u, waardoor dit niet kan worden nagegaan. Verder verschijnt u nergens op internet in verband met uw activisme, dit vanwege uw beperkte rol in de beweging (zie CGVS, p. 19). Dan kan men enkel afgaan op uw verklaringen, maar gezien het bovenstaande is uw geloofwaardigheid ondermaats.

Indien men toch aanvaardt dat u actief was in de beweging, dan valt meteen op dat u slechts een beperkte rol speelde. U stelt immers duidelijk dat u geen leidende rol had (zie CGVS, p. 19, 20): u nam slechts deel aan een achttal betogingen (zie CGVS, p. 21) en u was niet betrokken bij de facebookpagina van de beweging (zie CGVS, p. 21). Het is moeilijk in te denken dat de Hamas-veiligheidsdiensten een kleine activist, zoals u zou zijn indien men uw relaas volgt, zodanig zouden viseren. U stelt dat de veiligheidsdiensten omzichtig te werk gaan bij bekende activisten omdat hen arresteren onrust kan veroorzaken (zie CGVS, p. 19-20), maar daaruit volgt niet dat kleine activisten buiten proportioneel zwaar zouden worden aangepakt.

Vervolgens moet een bemerking worden gemaakt bij uw UNRWA-kaart. Zo valt op dat die werd afgegeven op 9 april 2019 (zie de voorgelegde UNRWA-kaart, toegevoegd aan het administratief dossier), dus in de periode dat u ondergedoken was. Het is inderdaad zo dat een nieuw kind in principe moet worden ingeschreven bij de UNRWA opdat het ook op de UNRWA-kaart komt te staan (zie CGVS, p. 18), hetgeen van belang kan zijn om desgevallend extra steun van de UNRWA te krijgen, maar dit lijkt toch een administratieve stap die wel even kan wachten in de situatie van onderduiking die u schetste. U bent de titularis van die kaart (zie de voorgelegde UNRWA-kaart, toegevoegd aan het administratief dossier), zodat de vernieuwing ervan een manier is waardoor u zichzelf onder de aandacht zou kunnen plaatsen. U stelt dat uw broer die voor u ging vernieuwen (zie CGVS, p. 18). Dat kan wel zijn, maar het feit blijft dat het hier om een niet-dringende administratieve formaliteit gaat waarvan men zou denken dat iemand die ondergedoken leeft dat voor later laat. Dit lijkt met andere woorden niet het gedrag van iemand die ondergedoken leeft en probeert ongemerkt het land te verlaten (zie CGVS, p. 14), maar eerder van iemand die op normale wijze een langdurig verblijf in het buitenland voorbereidt.

Ten slotte zijn er goede redenen om te twijfelen aan uw clandestien verlaten van de Gazastrook. U stelde dat u de controle aan de Palestijnse kant van de grensovergang bij Rafah omzeilde door mee te rijden in een vrachtwagen die via een vrachtgrensovergang vertrok. Vervolgens ging u naar de Egyptische controlepost om opnieuw aan te sluiten bij de reguliere grensoversteek. De smokkelaar had ervoor gezorgd dat u in uw paspoort een Palestijnse uitreisstempel kreeg. U omzeilde de Palestijnse controle om zo te ontsnappen aan de Hamas-veiligheidsdiensten (zie CGVS, p. 14-15). Verderop beschrijft u hoe een reguliere grensoversteek normaal in zijn werk gaat: je schrijft je in bij het overheidskantoor Abu Khadra waar je een reden voor je vertrek moet opgeven. Vervolgens worden regelmatig lijsten verspreid via het internet met daarop de vermelding wie wanneer de grens kan oversteken (zie CGVS, p. 17). U stelt zich niet bij Abu Khadra te hebben ingeschreven gezien u illegaal reisde (zie CGVS, p. 17). Nochtans lijkt uw naam wel degelijk op een dergelijke lijst voor te komen. Op de Palestijnse nieuwswebsite 'hadf news' werd een lijst opgeladen 'overzicht reis 15/04/2019' met daarop de namen van Palestijnen, hun nationaal nummer, de voorziene datum van de reis en het nummer van de bus waarmee zij voorzien zijn te reizen (zie Lijst reis 15/04/2019, toegevoegd aan het administratief dossier).

Dit is klaarblijkelijk een lijst van Palestijnen die voorzien zijn op 15 april 2019 te reizen, wat overeenkomt met het soort lijsten dat u beschreef. Uw naam staat op die lijst samen met uw nationaal nummer. Dit suggereert dat u zich wel degelijk inschreef om op reguliere manier de grens bij Rafah over te steken.

Met deze lijst geconfronteerd stelt u dat u dat niet deed, maar dat de smokkelaar dat mogelijks deed. Gevraagd waarom de smokkelaar dat zou doen stelt u dat hij misschien bij de autoriteiten een procedure moest opvolgen (zie CGVS, p. 17). Dat is echter onzinnig. Het zou immers helemaal niet logisch zijn dat een smokkelaar een illegale grensoversteek voor u regelt omdat u de Hamas-veiligheidsdiensten vreest, om vervolgens uw naam op een lijst te laten plaatsen die in het openbaar wordt verspreid en door iedereen kan worden gezien. Het is evenmin logisch dat een smokkelaar een illegale reis zou regelen en daarvoor een officiële procedure zou moeten volgen bij de autoriteiten. Er is geen twijfel aan uw uiteindelijke vertrek uit de Gazastrook op 18 april 2019, maar het feit dat u op deze lijst van 15 april 2019 verschijnt toont aan dat u zich inschreef om op normale wijze de grens bij Rafah over te steken, hetgeen onverzoenbaar is met uw bewering ondergedoken te hebben geleefd in Gaza.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. De meesten ondersteunen immers uw identiteit, uw gezinssituatie, uw herkomst uit Gaza, uw UNRWA-inschrijving, uw studies en uw jobs. Dit zijn allen elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. De oproepingen en het afgiftebewijs hebben betrekking op uw vluchtrelaas, maar ze hebben slechts bewijswaarde in zoverre ze kaderen in een doorleefd en overtuigend vluchtrelaas, wat hier niet het geval is. Ten slotte legde u een medisch attest voor aangaande een litteken dat u heeft in uw linkerlies. Hierin wordt geattesteerd dat het litteken kan overeenkomen met uw relaas aangaande uw opsluiting en foltering. Ook andere omstandigheden en gebeurtenissen kunnen echter het litteken hebben veroorzaakt. Al het bovenstaande doen het CGVS echter concluderen dat dit attest niet kan opwegen tegen alle problematische elementen die hierboven werden besproken. Het kan uw geloofwaardigheid dus niet herstellen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen

het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA--Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken (COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018). Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk

parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Onderdak, weliswaar beperkt, is voor handen. U beschikt immers over een kamer in het huis van uw moeder (zie CGVS, p. 4). Ook bij uw moeder wonen een broer en een zus die niet werken en een zus die momenteel haar master studies doet (zie CGVS, p. 5). Zij hebben geen eigen inkomsten, maar enige financiële ruimte blijkt wel uit het feit dat uw zus hogere studies kan volgen. In Gaza werkte u sinds 2017 als taxichauffeur (zie CGVS, p. 7). Voordien had u zeer degelijke jobs als bouwkundig ingenieur (zie CGVS, p. 6, 7). Uw jobprofiel is van die aard dat men er vanuit mag gaan dat u goed geplaatst bent om gebruik te maken van eventuele jobopportunities die zich zouden voordoen.

De voornaamste factor wat uw levensomstandigheden betreft, is uw sociaal netwerk. In uw geval blijkt dit degelijk te zijn. Uw schoonvader is leraar bij de UNRWA (zie CGVS, p. 8), wat in principe een stabiel werk is. Wat uw schoonbroers en zussen betreft (zie CGVS, p. 8): een studeert nog en een zus woont ongetrouwd thuis, maar verder is er een gynaecoloog, een leraar wiskunde en een werknemer in een wisselkantoor. Wat uw ooms en tantes betreft (zie CGVS, p. 9-10): veertien hebben degelijke inkomsten uit zaken als een kleine supermarkt, werk bij een energiebedrijf, kapper in een eigen zaak, jobs bij de Palestijnse autoriteit, een pensioen na gewerkt te hebben bij de Palestijnse autoriteit, een eigen schoenwinkel, een taxi, werk als buschauffeur en een eigen benzinstation. Twee werken, maar in wat vermoedelijk mindere jobs zijn: bouwvakker en werknemer in een benzinstation. Twee zitten in een moeilijker situatie: een is gehandicapt en krijgt daardoor een vergoeding. Een andere is een gescheiden vrouw maar krijgt sociale steun van de Palestijnse autoriteit. Verder zijn er vier minderjarigen bij. Men kan concluderen dat u bij een terugkeer naar Gaza in geval van nood kan terugvallen op een uitgebreid sociaal netwerk.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen.

U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren.

Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd.

Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. v. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt

met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 december 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een er meerdere lange afstands-raketten vanop de Gazastrook werden afgevuurd op 14 maart 2019 waarbij er geen gewonden vielen of schade veroorzaakt werd, en vervolgens nogmaals op 25 maart 2019, toen er een woning geraakt werd nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël reageerde op de raketaanval van 14 maart met verschillende raketaanvallen op militaire doelwitten.

Als reactie op de raketaanval van 25 maart 2019 werden er, volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR), op 25 en 26 maart 2019 tientallen Israëlische bombardementen uitgevoerd op verschillende doelwitten in de Gazastrook.

De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Ondanks de talrijke bombardementen bleef het aantal burgerslachtoffers zeer beperkt. Zo geraakten er slechts twee personen gewond. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelen de betrokken partijen sinds 28 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakthet-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël. Desondanks heeft Israël de twee grensovergangen met de Gazastrook, met name Erez en Kerem Shalom, op 31 maart opnieuw geopend. Deze twee overgangen waren sinds maandag 25 maart gesloten. De grensovergang te Rafah bleef, ondanks de onrust, normaal functioneren en dus geopend in beide richtingen.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict waarbij deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten, elkaar op voortdurende en systematische wijze met geweld bestrijden. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing.

In een eerste onderdeel, blijft verzoeker formeel achter zijn verklaringen staan die hij heeft afgelegd. Hij heeft nooit de intentie gehad de Belgische instanties te misleiden of te bedriegen. Hij benadrukt geen veilig verblijf te hebben in een derde land en geen documenten of informatie wetens en willens achter te houden. Hij is volledig te goeder trouw. Het gegeven dat verzoeker zijn documenten verscheurde bij aankomst in België mag niet zomaar als kwaadschiks geïnterpreteerd worden, omdat hij doordrongen was van angst en het doel heiligde de middelen in dat opzicht. Het paspoort van verzoeker lag bovendien gedurende 2 maanden op de Belgische ambassade in Jeruzalem (16/01/2019 - 21/03/2019). Hij had toen niets te verbergen, net zomin als op dit moment. Het onvermogen en de radeloosheid van verzoeker blijkt eenvoudigweg en ondubbelzinnig uit zijn beweegredenen om naar België te vluchten en hier internationale bescherming aan te vragen. Wat het gegeven betreft dat zijn smokkelaar zijn naam op een openbare lijst zou hebben geplaatst, hoeft dit evenmin een reden te zijn voor een ongeloofwaardig relaas. Op deze lijst stonden ongeveer 1.000 namen. Deze kunnen in de praktijk nooit allemaal geverifieerd worden door de controle. Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn vermelding op die lijst een onderdeel was van de volgen procedure door de smokkelaar. Verzoeker betwist formeel dat hij zorgvuldig zijn langdurig verblijf in het buitenland heeft voorbereid. De redenen die de bestreden beslissing hiervoor naar voor schuift zijn louter subjectief. De bestreden beslissing wijst onder andere naar de UNWRA-kaart voor zijn dochter en dat dit kon wachten voor iemand die ondergedoken leefde. Verzoeker kan niets met deze kaart aanvangen in België, maar dat de hernieuwing was belangrijk in het kader van medische behandelingen voor het kind in Palestina.

In een tweede onderdeel oordeelt verzoeker dat de steun van UNRWA bijstand betreft en geen bescherming. De steun van UNRWA is tegenwoordig ontoereikend geworden, gelet op de structurele en financiële problemen van de organisatie. De structurele problemen van UNRWA leiden tot de miskenning van fundamentele mensenrechten in hoofde van vele Palestijnen (stroomtekort, tekort aan drinkbaar water, gebrek aan gezondheidszorg, ...). Verzoeker citeert uit NANSSEN NOTE 2019/1 *"Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag"* het volgende: *"In geval vastgesteld wordt dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is effectieve bijstand te verlenen, kan dit volgens UNHCR beschouwd worden als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1D lid 2 Vluchtelingenverdrag."* Verzoeker beëindigt zijn betoog met het argument dat Hamas hem viseert en dat hij reeds in gevangenschap werd gehouden. Hij loopt het risico om uiteindelijk opnieuw gevangen te worden gezet, meer mishandelingen/foltering dreigen te moeten ondergaan. Daarom loopt hij een reëel risico te worden vervolgd omwille van een *"politieke"* overtuiging. Verzoeker kan hiertegen geen enkele vorm van adequate bescherming genieten.

Ten derde, heeft verzoeker op zijn minst trauma's opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Het gebruik van de begrippen *"zwaarwegende gronden"* en *"reëel risico"* in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stuurt aan op een individueel onderzoek van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt. Het verzoek om subsidiaire bescherming kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon tonen, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele dreiging vereist. Dat er op zijn minst sprake is van willekeurig geweld in Gaza. Dat de algemene veiligheidssituatie dermate ernstig is. Dat de appreciatiebevoegdheid van het CGVS in het kader van haar beoordeling van de ernst van de potentiële schade die door verzoeker zou kunnen worden opgelopen allerm minst bevredigend is. De commissaris-generaal sterkt zich met cijfers die lichte dalingen van geweld in bepaalde periodes weergeven. Een vermindering van gevaar in bepaalde periodes houdt niet automatisch in dat er *de facto* geen gevaar meer is. Een vorm van gewenning in hoofde van de commissaris-generaal is opgetreden bij het beoordelen van het potentiële gevaar. Bovendien insinueert de bestreden beslissing zelf dat de situatie in de Gazastrook in voorkomend geval erbarmelijk kan zijn. Het voorgaande wordt gesterkt door verschillende rapporten door onder andere Human Rights Watch en UNRWA, waaruit verzoeker citeert.

Ten vierde, gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in de Gazastrook die mensonwaardig is.

De drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt dat er kan worden gesproken van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Ook al is het geen vereiste onder artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag, gekaderd binnen het humanitair recht en de fundamentele mensenrechten, kan bovendien aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1, A, van het Vluchtelingenverdrag. Tevens stellen de mensenrechtenrapporten over de Gazastrook dat indien verzoeker - dewelke als Palestijn behoort tot een specifieke groep die is behept met een bijzondere kwetsbaarheid - uiteindelijk terug naar diens land van herkomst zou worden gestuurd, hij onder meer aan het volgende zal worden blootgesteld:

(i) structurele werkeloosheid en armoede; (ii) inadequate huisvesting; (iii) discriminatie; (iv) schending van gezondheidsrechten; (v) schending van mensenrechten; (vi) geen toegang tot gezondheidszorg; (vii) onmenselijke behandeling; (viii) folteringen; (ix) inadequate steun van UNRWA; (x) stroomtekort en (xi) tekort aan drinkbaar water. De middelen van verzoeker zijn dan ook volledig ontoereikend en hij kan zich op generlei manier wapenen tegen de precaire situatie in zijn land van herkomst. De ondersteuning door hulporganisaties is in het geval van verzoeker onbestaand. Bovendien zal hij mogelijks worden blootgesteld aan foltering en zal hij worden gevangengenomen.

Tenslotte stelt verzoeker dat de bestreden beslissing geen intern vluchtalternatief voorstelt en verwijst naar het reisadvies van diplomatie.belgium.be en naar rechtspraak van de Raad (RvV 7 februari 2019, nr. 216 474).

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker NANSSEN NOTE 2019/1 *"Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag"*.

2.1.3. In de nota met opmerkingen zet de commissaris-generaal uiteen dat er geen gegrond middel werd aangevoerd. Hij licht toe als volgt:

"2.1. Verweerder merkt voorafgaandelijk op dat artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verweerder benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.2. Verweerder benadrukt verder dat aan verzoekende partij blijkens de bestreden beslissing uitgesloten van de vluchtelingenstatus wordt en hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt omdat (i) verzoeker doorheen zijn asielpcedure doelbewust de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden (a) door zijn paspoort moedwillig en dit op het moment van aankomst in België te vernietigen; en (b) hij hier geen geloofwaardige verklaring voor biedt; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet de Gazastrook te verlaten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen; (iii) niettegenstaande een groot deel van de Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, niet kan gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook er wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een bijzonder risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt, en dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook, in het licht van de plaatselijke context, behoorlijk is; (iv) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet; en (v) dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er heden geen praktische of veiligheidsobstakels bestaan die een terugkeer naar de Gazastrook belemmeren.

Verweerder wijst er op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS, nr. 110.667 van 25 september 2002, RvS, nr. 113.439 van 10 december 2002, RvS, nr. 144.471 van 17 mei 2005).

Verzoeker uit kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing en voert zodoende de schending van de materiële motiveringsplicht aan, in het licht van de bepalingen betreffende de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. Verweerder wijst er vervolgens op dat overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie de bijstand of bescherming in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 12, lid 1, sub a, van de Kwalificatierichtlijn opgehouden heeft te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor UNRWA onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, of wanneer komt vast te staan dat het vertrek van een persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen dat gebied te verlaten en hem op die manier beletten de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 56, 58 en 61). De twee eerste situaties betreffen volgens het Hof gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met het UNRWA, met name de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om haar opdracht te volbrengen (*ibid.* § 58). De derde situatie betreft de gebeurtenis waarbij een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, omdat hij zich in een “persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast” (*ibid.* § 63). Met andere woorden, het betreft de situatie waarbij het in het algemeen voor UNRWA mogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, maar waar deze bijstand specifiek in hoofde van de betrokken verzoeker opgehouden heeft te bestaan.

2.34.1. Verweerder benadrukt at uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de activiteiten van UNRWA in de Gazastrook niet zijn stopgezet, dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 23 november 2018 blijkt weliswaar dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

2.3.2. Aangezien de UNRWA nog niet is opgeheven, en aangezien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA tot op heden nog steeds zijn opdracht vervult en bijstand levert in de Gazastrook, dient verzoeker dan ook aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 63). In casu heeft het CGVS evenwel vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

2.3.3. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, maar hij toont geenszins aan dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoekers verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig is. Verzoeker komt immers niet verder dan het louter volharden en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het bekritisieren en het tegenspreken van de gevolgtrekking door het CGVS, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en in concreto te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing op rond waarvan geoordeeld wordt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen in verband met zijn voorgehouden problemen met Hamas, te ontkrachten.

2.3.4. In zoverre verzoeker aanvoert dat de UNRWA heden niet in staat om Palestijnen te beschermen, wijst verweerder op dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden.

De uitdrukking “bijstand of bescherming” dient naar mening van verweerder te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR. Indien er persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerst lid van artikel 1D uitgesloten van de Vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie met zich meebrengt.

Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins kan bestempeld worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future”. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan de UNHCR” is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar hij in gebreke blijft.

2.4. Daar waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift aanvoert dat er sprake is van groepsvervolgung, gezien Gazanen het slachtoffer zijn van een voortdurende schending van het internationale humanitaire recht, alsook elementaire mensenrechten, en dat er dus sprake is van een collectieve bestraffing van de Palestijnse burgerbevolking benadrukt verweerder dat de term ‘collectieve bestraffing’ echter, in tegenstelling tot wat verzoeker en Nansen vzw lijken te suggereren, geen synoniem is van het begrip ‘groepsvervolgung’. Met de term ‘collectieve bestraffing’ wordt immers verwezen naar artikel 33 van de Vierde Geneefse Conventie van 1949 (zie onder meer de door Nansen aangehaalde bronnen in voetnoot 70 van de Note 2019/01). De Vierde Geneefse Conventie maakt deel uit van het internationaal humanitair recht, een tak van het recht dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen), duidelijk moet onderscheiden worden van het asielrecht, gezien beide rechtstakken verschillende doelen nastreven en duidelijk los van elkaar staande beschermingsmechanismen instellen. Verzoeker kan zich dan ook niet op de bewoordingen van de VN of (cf. Report tot de UN General Assembly van 19 oktober 2016 aangehaald in voetnoot 67, en het rapport van UNSCO aangehaald in voetnoot 71 van de Nansen Note 2019/01) baseren om te stellen dat er in de Gaza sprake is van groepsvervolgung.

Verweerder benadrukt tot slot dat nergens in de door verzoeker, dan wel door Nansen vzw geciteerde rapporten overigens gesteld wordt dat Gazanen het slachtoffer zijn van groepsvervolgung, noch wordt geadviseerd om elke Palestijn afkomstig uit de Gazastrook automatisch te erkennen of een subsidiaire beschermingsstatus te geven omwille van de algemene veiligheids- en/of socio-economische situatie in de Gazastrook. Het loutere feit Gazaan te zijn volstaat dan ook niet om erkend te worden als vluchteling. Verzoeker dient derhalve nog steeds in concreto aan te tonen dat zijn vertrek uit Gaza zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil, met name een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waarbij het voor het UNRWA onmogelijk is hem in de Gazastrook levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

2.5. Waar verzoeker aangaande de mogelijkheid tot terugkeer naar de Gazastrook verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en meer bepaald een arrest van 7 januari 2019, merkt verweerder op dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwaarde heeft en elk dossier individueel moet beoordeeld worden. Verweerder wijst er vervolgens op dat verzoeker er aan voorbijgaat dat de informatie waarop de Raad zich baseerde in het door hem geciteerde arrest ondertussen geüpdatet werd, en dat de Raad in zijn arrest 8 april 2019 met nr. 219 546 geoordeeld heeft dat het op basis van de informatie vervat in het rechtsplegingsdossier niet anders kan dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische of veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

2.6. Verweerder wijst er vervolgens op dat verweerder niet betwist dat de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon omwille van de socio-economische situatie in zijn land van herkomst

blootgesteld worden aan een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1 D van het Verdrag van Genève mutatis mutandis gelijk is aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Immers, net zoals het CGVS stelt verzoeker dat er in navolging van de rechtspraak van het EHRM moet onderzocht worden dat er sprake is van een situatie van "extreme armoede, gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften (...)".

Dienaangaande heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming onderzocht moeten worden, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere, op zijn persoon betrokken, bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

In het licht van voorgaande, benadrukt verweerder dat het CGVS geenszins betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het Commissariaat-generaal is er zich wel degelijk van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in zijn land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook zal blootgesteld worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in een situatie van "extreme armoede, gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften (...) " zal belanden.

Dienaangaande wijst verweerder erop dat in bestreden beslissing hieromtrent als volgt gemotiveerd wordt: "Onderdak, weliswaar beperkt, is voor handen. U beschikt immers over een kamer in het huis van uw moeder (zie CGVS, p. 4). Ook bij uw moeder wonen een broer en een zus die niet werken en een zus die momenteel haar master studies doet (zie CGVS, p. 5). Zij hebben geen eigen inkomsten, maar enige financiële ruimte blijkt wel uit het feit dat uw zus hogere studies kan volgen. In Gaza werkte u sinds 2017 als taxichauffeur (zie CGVS, p. 7). Voordien had u zeer degelijke jobs als bouwkundig ingenieur (zie CGVS, p. 6, 7). Uw jobprofiel is van die aard dat men er vanuit mag gaan dat u goed geplaatst bent om gebruik te maken van eventuele jobopportunities die zich zouden voordoen. De voornaamste factor wat uw levensomstandigheden betreft, is uw sociaal netwerk. In uw geval blijkt dit degelijk te zijn. Uw schoonvader is leraar bij de UNRWA (zie CGVS, p. 8), wat in principe een stabiel werk is.

Wat uw schoonbroers en zussen betreft (zie CGVS, p. 8): een studeert nog en een zus woont ongetrouwd thuis, maar verder is er een gynaecoloog, een leraar wiskunde en een werknemer in een wisselkantoor. Wat uw ooms en tantes betreft (zie CGVS, p. 9-10): veertien hebben degelijke inkomsten uit zaken als een kleine supermarkt, werk bij een energiebedrijf, kapper in een eigen zaak, jobs bij de Palestijnse autoriteit, een pensioen na gewerkt te hebben bij de Palestijnse autoriteit, een eigen schoenwinkel, een taxi, werk als buschauffeur en een eigen benzinstation. Twee werken, maar in wat vermoedelijk mindere jobs zijn: bouwvakker en werknemer in een benzinstation. Twee zitten in een moeilijker situatie: een is gehandicapt en krijgt daardoor een vergoeding. Een andere is een gescheiden vrouw maar krijgt sociale steun van de Palestijnse autoriteit. Verder zijn er vier minderjarigen bij. Men kan concluderen dat u bij een terugkeer naar Gaza in geval van nood kan terugvallen op een uitgebreid sociaal netwerk..”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijk situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om dit motief van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen of te ontkrachten, doch beperkt zich tot het verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Gaza, wat echter, gelet op bovenstaande vaststellingen niet volstaat om aan te tonen dat de bijstand van UNRWA in zijn hoofde opgehouden heeft te bestaan.

2.7. Wat de beoordeling van de veiligheidssituatie betreft, wijst verweerder er vervolgens op dat, naar analogie met wat er in de bestreden beslissing uiteengezet werd omtrent het criterium ernstige onveiligheid in het El Kottarrest en de maatstaf die het EHRM hanteert, het CGVS van mening is dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst én individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de veiligheidssituatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. v. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, is het CGVS van mening dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan derhalve niet volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, of het bestaan van een gewapend conflict in zijn land van gewoonlijk verblijf. Hij dient daarentegen (i) ofwel aan te tonen dat hij individueel een risico loopt blootgesteld te worden aan op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b Vw. juncto artikel 3 EVRM; (ii) ofwel aan te tonen dat dit gewapend conflict gepaard gaat met veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar persoonlijk een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b de Vreemdelingenwet; (iii) ofwel aan te tonen dat het willekeurig geweld, waarmee de confrontaties die in de Gazastrook plaatsvinden gepaard gaan een dermate hoge schaal bereikten dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; (iv) ofwel aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Uit de COI Focus "Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 7 juni 2019(waarvan een kopie werd toegevoegd aan onderhavige verweernota) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk boeren, vissers, en personen die puin opruimen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudend strijd waarbij Hamas en Israël elkaar op voortdurende en systematische wijze met geweld bestrijden. Evenmin kan gesteld worden dat het willekeurig geweld waarmee de confrontaties die er plaatsvinden gepaard gaan een dermate hoge schaal bereiken of dat het veralgemeend geweld in de Gazastrook de vereiste intensiteit bereikt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van dit geweld. Daar verzoeker bovendien geen concrete op zijn persoon betrokken feiten aanbrengt die doen besluiten dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een individueel risico loopt blootgesteld te worden aan op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b Vw. juncto artikel 3, toont verzoeker niet dat de bestreden beslissing artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet schendt. En aangezien verzoeker eveneens nalaat aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen, toont verzoeker niet dat de bestreden beslissing artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet schendt. Bijgevolg heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat algemene veiligheidssituatie in Gaza van dien aard is dat hij bij een terugkeer naar daar in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden.

2.8. Verweerder wijst er voorts op dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert aangaande de vaststelling dat (i) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied (en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA) dit omdat uit de info blijkt dat (a) Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet gevisseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio; (b) er in de Sinai in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaat om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook; (c) er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, en dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft geleid dat de grensovergang sindsdien enkel wordt bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen; (d) de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas hem niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza zodat er, rekening houdend met het gegeven dat hij reeds beschikt over een Palestijns paspoort geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA;

2.9. Verweerder besluit dat de Commissaris-generaal op grond van pertinente en draagkrachtige motieven tot de conclusie is gekomen dat verzoeker uitgesloten diende te worden van de vluchtelingenstatus en geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van deze artikelen is derhalve niet aangetoond.”

2.1.4. Als bijlage bij de nota met opmerkingen voegt de commissaris-generaal de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza Situation sécuritaire” van Cedoca van 7 juni 2019.

2.2. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing sluit verzoeker uit van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en weigert hem de subsidiaire beschermingsstatus. Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

In voorliggend geval dient bijzondere aandacht te worden besteed aan artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag, dat luidt als volgt:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Gelet op de specifieke situatie van Palestijnse vluchtelingen, hebben de lidstaten die het Vluchtelingenverdrag hebben ondertekend, in 1951 weloverwogen besloten om voor hen te voorzien in deze bijzondere behandeling, waarnaar ook artikel 12, lid 1, *sub a*, van de Richtlijn 2011/95/EU verwijst. Het loutere feit dat verzoeker het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaat, ongeacht de reden van dat vertrek, kan de uitsluiting van de vluchtelingenstatus neergelegd in de eerste volzin niet beëindigen. Er dient evenwel tegelijkertijd te worden nagegaan onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden te bestaan in de zin van de tweede volzin van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag. Het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen “om welke reden” ook, omvat eveneens de situatie van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. Op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of verzoeker werd gedwongen het gebied te verlaten waarin dat orgaan of die instelling werkzaam is. Dit is het geval wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast. Er wordt in dit verband verwezen naar de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 19 december 2012, C-364/11, ECLI:EU:C:2012:826 en HvJ 17 juni 2010, C-31/09, ECLI:EU:C:2010:351).

Voor de volledigheid merkt de Raad op dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet algemeen bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F, van het Vluchtelingenverdrag, zodat deze nationale bepaling geen rekening houdt met de tweede volzin van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar ook artikel 12, lid 1, *sub a*, van de Richtlijn 2011/95/EU verwijst. Indien de hierboven beschreven situatie zich voordoet, dient artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform te worden geïnterpreteerd en dient de vreemdeling van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E, en 1, F, van het Vluchtelingenverdrag wordt uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, ECLI:EU:C:2012:826). Dit vindt ook steun in de artikelen 48 en 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, waarbij de vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde worden gesteld in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De “Beoordeling van feiten en omstandigheden” vervat in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.

2.4. Indien blijkt dat de uitsluitingsgrond uit de eerste volzin van artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was, dan blijft de hamvraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D, van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. Er wordt een beoordeling gedaan van het al dan niet gedwongen karakter van zijn vertrek, met andere woorden vindt het vertrek uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging in redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval, indien verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor UNRWA onmogelijk was hem in de Gazastrook levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is.

In dit verband brengt verzoeker aan dat UNRWA te kampen heeft met een nooit eerder geziene afname van de financiële steun die een verschrikkelijke impact zal hebben op de inwoners van de Gazastrook. In 2012 kondigde de VN al aan dat de Gazastrook in 2020 een onleefbare plaats zal worden en er is sindsdien sprake van *“de-development”*. Daarbij wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing, die steunt op een COI Focus van 23 november 2018 van Cedoca, waarbij nog sprake is van een opmerkelijke steun van andere landen in de plaats van de Verenigde Staten, traditioneel de grootste donor, die zijn steun helemaal heeft opgezegd. In de COI Focus wordt aangegeven dat in 2019 de situatie kritiek zal blijven (p. 4) en dat wat specifiek de Gazastrook betreft, het gevaarlijke tekort aan financiering, zonder aanpak, waarschijnlijk zal leiden tot een enorme ontwrichting van het leven van honderdduizenden van Palestijnse vluchtelingen (p. 7), zodat een actualisering van de landeninformatie zich opdringt.

Ook het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op in de maart 2019, merkt de bestreden beslissing terecht op. De conclusie dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen Hamas en de Israëlische strijdkrachten, die elkaar op voortdurende en systematische wijze met geweld bestoken, staat op gespannen voet met de informatie die door de partijen wordt aangebracht. De escalatie van het geweld en de opnieuw erg precare veiligheidssituatie wordt aangetoond doordat de incidenten van begin mei 2019, volgens de geraadpleegde bronnen, de meest ernstige vijandigheden zijn sinds het conflict van 2014, dat tevens in niet mis te verstane bewoordingen wordt besproken in de COI Focus en de bestreden beslissing.

Los van de vraag naar de eerbiediging van de rechten van de verdediging, bewijst de essentiële informatie over de actuele stand van zaken van het conflict tussen Hamas en Israël, die gekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, maar voor het eerst bij de nota met opmerkingen wordt gevoegd, minstens de voorbarigheid van de bestreden beslissing.

De uiteenzetting in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan bovenstaande bespreking.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing en de samenstelling van het administratief dossier getuigt van een onzorgvuldig en onvolledig onderzoek.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 juni 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP